

אדם שיודע בקרבו את האמת שאינו עושה כדין ומלמד לעצמו היתרים כדי להנצל מיום הדין מה הגדרתו לדינא

יעוי' בסנהדרין מט ע"א טובים ממנו שהם דרשו אכין ורקין והוא לא דרש, ור"ל
שהיה מתבקש ממנו לדרוש כן, ולהנאת עצמו לא הורה כהלכה למרות שעשה כן
בטעות כמבואר שם.

ועי' בשבועות בסוגי' דזוהי מצוות עשה שחייבין עליה וכו' לענין הגדרת שוגג קרוב
למזיד.

ועי' בב"ק צב ע"א לענין היה לו ללמוד ולא למד, וזה נאמר (בב' מקומות נפרדים) על ת"ח ועל גוי, על ת"ח כיון שזה בידו, וגוי מחמת שזה לא אכפת לו.

ועי' ברפ"ק דהוריות דף ב' ע"ב וידע אחד מהם שטעה וכו' דמבואר שם שאם טעה במצוה לשמוע וכו' דינו כך וכך ואם עשה כהוראתם במזיד דינו חמור יותר עי"ש ודוק, ומבואר דאינו נפטר במה שעשה מחמת אע"פ שלימד לעצמו היתר, דודאי אין מדובר שם במזיד גמור.

ומענין לענין עי' ברמ"א בהל' יו"כ לענין ספק איסור שיותר קשה לשוב עליו מודאי איסור מחמת שאינו יודע שחטא, ומה יענה איש זה שיודע שחטא ומלמד לעצמו היתרים.

